

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi május hó 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 6.B.120/2016/21. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

I.rendű vádlottától elkövetett testi épség elleni bűncselekményeket 2 rb. testi sértés büntettének minősíti (Btk.164.§ (1), (2) bekezdés és (4) bekezdés b) pont).

I.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 3 (három) évre súlyosítja.

II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre súlyosítja.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést akként változtatja meg, hogy az I. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 251.466 (kettőszázötvenegyezer-négyszázhatvanhat) forint, a II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 129.721 (százhuszonkilencezer-hétszázhuszonegy) forint, a vádlottakat egyetemlegesen terhelő bűnügyi költség összege pedig helyesen 177.878 (százhetvenhétezer-nyolcszázhetvennyolc) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I.rendű vádlottat 12.980 (tizenkettőezer-kilencszáznyolcvan) forint, **II. rendű vádlottat** 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, míg 304.158 (háromszáznégyezer-százötvennyolc) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék ítéletével I.rendű vádlottbüntetőjogi felelősségét 3 rb. a Btk.208.§ (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének büntetében, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdése folytán a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk.164.§ (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott testi sértés vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban

határozta meg.

II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét 3 rb. a Btk.208.§ (1) bekezdésében meghatározott kiskorú veszélyeztetésének büntetében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, és annak végrehajtását 1 évi próbaidőre felfüggesztette. Egyben akként rendelkezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén **II. rendű vádlott** a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész fellebbezett I.rendű vádlottesetében a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása végett, a testi sértés vétségeként értékelt cselekmény testi sértés büntettekénti minősítése érdekében, míg **II. rendű vádlott** esetében a szabadságvesztés és a próbaidő tartamának a felemelése, valamint pártfogó felügyeletének elrendelése érdekében jelentett be fellebbezést.

I.rendű vádlottés védője enyhítésért jelentettek be jogorvoslatot, míg **II. rendű vádlott** és védője az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

I.rendű vádlottés védője a nyilvános ülésen jogorvoslati nyilatkozatukat részben módosítva, elsősorban a büntetés enyhítését, míg másodsorban az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozták.

II. rendű vádlott és védője a nyilvános ülésen – bár jogorvoslatot nem jelentettek be – a II. r. vádlott felmentése érdekében szólaltak fel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kölcsönös fellebbezésekkel megtámadott ítéletét a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól.

A törvényszék a bizonyítási eljárást a büntetőeljárasi törvény rendelkezéseinek megfelelően, azokat betartva, a múltbéli események megnyugtató rekonstruálásához szükséges mértékben és körben folytatta le. Az ennek során beszerzett és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, illetve indokolási kötelezettségét is teljesítve, meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük I.rendű és **II. rendű vádlottak** védekezése elvetésének okairól is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével egyetértett, így mindössze – figyelemmel a jogorvoslati kérelmek tartalmára, illetőleg a védők ezzel kapcsolatban előadott érveire is – az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően a II. r. vádlott ténybeli beismerő vallomására, a tanúk – így különösen a gyermekkorú sértettek – vallomására, valamint az igazságügyi szakértői vélemények tartalmára alapította. E bizonyítékok alapján meggyőzően jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlott minden ok nélkül bántalmazta a gyermekkorú sértetteket, míg a II. r. vádlott nem tett semmit a bántalmazás megakadályozása érdekében.

A tényállás megállapítása körében helytálló a gyermekkorú sértettek vallomásának elfogadása az elsőfokú bíróság részéről, hiszen az igazságügyi pszichológus szakértők egyöntetűen arra az álláspontra helyezkedtek, hogy e sértettek vallomása életszerű, mentes a manipulációtól; a sértettek az általuk elmondottakat ténylegesen át is élték.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra is, hogy a gyermekkorú sértettek testi és érzelmi fejlődését a vádlottak cselekménye nemcsak veszélyeztette, hanem sértette is, hiszen a gyermekek a vádlottak cselekményei következtében pszichés károsodást is elszenvedtek, amelyet az igazságügyi pszichológiai szakvélemény igazolt.

Védőjének hivatkozása szerint I.rendű vádlottcselekményének elkövetésére az lehet a magyarázat, hogy az I. r. vádlott pszichiátriai nehézségekkel küzdött a problémák megoldása terén, illetve kapcsolatteremtését nyelvi akadályok is nehezítették, hiszen az I. r. vádlott nem magyar anyanyelvű.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban sem a konfliktuskezelési problémák, sem a nyelvi nehézségek nem szolgálhatnak mentségül a védtelen kiskorú gyermekek bántalmazására. A védelem e körben kifejtett érvelése ezért az I. r. vádlott cselekményének megítélésekor nem volt figyelembe vehető; a kiskorú gyermekek ok nélküli bántalmazása minden alapvető emberi viselkedési normával ellentétben áll.

Az ekként megalapozott tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bírósági eljárásban is irányadó volt.

Következésképpen az I. r. vádlott és védője által az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése végett bejelentett jogorvoslat nem volt megalapozott.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is nagyjából helyesen, az anyagi jogszabályoknak megfelelően történt mind a kiskorú veszélyeztetésének büntette, mind a testi sértés büntette vonatkozásában. A másodfokú bíróság egyetértett gyk. **sértett1** sértett sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmény minősítésével; e cselekmény elkövetésekor a még alig 9 éves leány gyermek nyilvánvalóan nem volt abban a helyzetben, hogy az I. r. vádlott támadásával szemben érdemi védekezést tudjon kifejtetni.

Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság gyk. **sértett2** sértett sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmény minősítésével.

A Btk.459.§ (1) bekezdésének 29. pontja szerint védekezésre képtelennek kell tekinteni azt, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére.

E rendelkezés helyes értelmezése szerint kizárólag bírói mérlegelés állapíthatja meg azt, hogy egy személyt védekezésre képtelennek kell-e tekinteni. Mivel számos ok adhat alapot a védekezésre képtelen állapot megállapításához, ezért a bíróságnak minden alkalommal a körülmények alapos és gondos tisztázásával és vizsgálatával kell állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a sértett képtelen volt-e akár ideiglenesen, akár véglegesen a védekezés kifejtésére. Helyesen járt el ezért az elsőfokú

bíróság, amikor mérlegelés tárgyává tette azt, hogy gyk. **sértett2** sértett védekezésre képtelen volt-e.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy a gyk. **sértett1**-nél csupán két évvel idősebb, és csupán 5 kg-mal nagyobb testtömegű, tizenkettedik életévét be nem töltött gyk. **sértett2** sértett képes lett volna I.rendű vádlotttámadásával szemben védekezni.

Az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott rátért a gyk. **sértett2** sértettre és így bántalmazta. Ebből a körülményből, továbbá a sértett életkorából és testi adottságaiból adódóan – amit a rendelkezésre álló fényképfelvételek is megerősítenek –, a másodfokú bíróság álláspontja szerint kizárt volt, hogy az I. r. vádlott támadásával szemben a sértett hatékonyan tudjon védekezni. Ezért gyk. **sértett2** sértettet ugyancsak védekezésre képtelen személynek kellett tekinteni.

A kifejtettekre figyelemmel a tényállás 3./ és 4./ pontjában írt cselekményt is védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetettnek kell tekinteni, így e cselekmény helyes minősítése a Btk.164.§ (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott, és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntette.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jelölte meg a büntetési tételkeretet, és annak középértékét is a törvénynek megfelelően tüntette fel. A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen tárta fel, azokat azonban nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte; az általa alkalmazott jogkövetkezmények ezért nem alkalmasak a büntetés Btk.79.§-ában meghatározott céljainak elérésére.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, miszerint nem szükséges a vádlottakkal szemben a középértéket elérő büntetés kiszabása, azonban az általuk elkövetett cselekmények tárgyi súlyával súlyosabb büntetés áll arányban. Ezért a másodfokú bíróság az I.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést 6 hónappal, míg **II. rendű vádlottal** szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét egy évvel súlyosította.

Az így megállapított jogkövetkezmények szükségesek és egyben elégségesek is a vádlottakkal szemben a büntetés céljának eléréséhez.

Következésképpen az ügyész súlyosítás végett bejelentett fellebbezése eredményre vezetett, míg az I. r. vádlott és védője által enyhítés végett bejelentett fellebbezések nem voltak megalapozottak.

Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság **II. rendű vádlott** esetében a pártfogó felügyelet elrendelésének szükségességével. Az az élethelyzet, amelyben a II. r. vádlott a bűncselekményt elkövette, a gyermekek családból való kiemelésével és az apai nagyszülőnél való elhelyezésével megszűnt. A pártfogó felügyelet elrendelésének szükségessége ezért már nem áll fenn; a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés önmagában is kellően szolgálja a büntetésnek azt a célját, hogy **II. rendű vádlott** ne kövessen el a jövőben újabb bűncselekményt. Erre figyelemmel az ügyésznek **II. rendű vádlott** vonatkozásában a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó indítványa nem volt megalapozott.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben történt döntésével kapcsolatban észlelte a másodfokú bíróság, hogy I.rendű és **II. rendű vádlottak** büntetőjogi költségre kötelezésével kapcsolatos rendelkezés némileg pontatlan volt, ezért azt a másodfokú bíróság ítéletében pontosította.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése

alapján a fentiek szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Rendelkezett továbbá a másodfokú eljárásban kirendelt védők díjaként felmerült bűnügyi költség viseléséről is, azt a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlottaknak külön-külön kell megfizetniük, míg I.rendű vádlottrésze az eljárás iratainak lefordítását, illetőleg a nyilvános ülésen történt tolmácsolás díját az állam viseli.

Pécs, 2017. május 30.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.120/2016/21. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.63/2016/8. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2017. évi május hó 30. napján jogerőre emelkedett és – fel nem függesztett részében – végrehajthatóvá vált.

Dr. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke